

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 12.410 van 10 juni 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en Asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Kameroense nationaliteit, op 3 maart 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 februari 2008 van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 februari 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 24 april 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, van Kameroense nationaliteit vraagt op 27 december 2004 de erkenning van het statuut van vluchteling. Op 7 februari 2005 beslist de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken tot de onontvankelijkheid van de asielaanvraag. Tegen deze beslissing is een dringend beroep ingediend bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

1.2. Op 30 mei 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing dat verder onderzoek van de asielaanvraag noodzakelijk is. Op 16 maart 2006 wordt door de Commissaris-generaal de erkenning van de hoedanigheid van

vluchteling geweigerd. Tegen deze beslissing wordt een beroep ingesteld bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

1.3. Op 19 december 2006 neemt de Vaste beroepscommissie de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 16 januari 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 6 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)

Overwegende dat betrokkene op 27/12/2004 een eerste asielaanvraag indiende; het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 16/03/2006 betrokkene niet erkende omdat de Commissaris-generaal van mening was dat betrokkene er omwille van zijn weinig overtuigende en weinig aannemelijke verklaringen niet in geslaagd was zijn ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken; betrokkene op 28/03/2006 beroep aantekende tegen de beslissing van het CGVS; door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (VBC) op 19/12/2006 een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ werd betekend aan betrokkene; betrokkene op 16/01/2008 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag een aantal documenten voorlegt die hij op 23/04/2007 per post zou ontvangen hebben; betrokkene in de eerste plaats twee brieven voorlegt van zijn advocaat en zijn vriend X; dat dergelijke documenten, zoals het CGVS reeds stelde tijdens zijn eerste asielaanvraag, enkel kunnen dienen als ondersteuning van een coherent en geloofwaardig asielrelaas, wat bij betrokkene niet het geval was; dergelijke documenten evenmin als een objectief gegeven kunnen beschouwd worden; betrokkene voorts een medisch attest en een gezondheidsconsultatieboekje voorlegt om aan te tonen dat hij daadwerkelijk door de politie zou geslagen zijn; uit het medisch attest enkel blijkt dat betrokkene zelf verklaarde dat de verwondingen door de politie werden veroorzaakt en de behandelende arts enkel de verwondingen vaststelde zonder betrokkenes beweringen te bevestigen; betrokkene tenslotte ook nog een document betreffende zijn vrijlating op borg voorlegt; dat er, gezien de merkwaardige correcties die werden aangebracht op het document, ernstig kan getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit bewuste document; dat de documenten die door betrokkene werden aangebracht niet van die aard zijn dat ze de kern van de beslissingen van het CGVS en de VBC inzake zijn eerste asielaanvraag kunnen wijzigen; betrokkene bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

“(…)”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenconventie), van het artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en de manifeste beoordelingsfout omdat “verzoeker wel degelijk nieuwe bewijsstukken heeft neergelegd ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag”, dat hij “pas na zijn eerste asielaanvraag in het bezit is van de door hem neergelegde stukken”, dat de verwerende partij “een manifeste beoordelingsfout maakt” wanneer zij beweert “dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft toe te voegen”, dat de verwerende partij “geenszins motiveert waarom de door de verzoeker neergelegde stukken niet als nieuwe gegevens kunnen

beschouwd worden dat er, wat verzoeker betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève”, dat “uit de motivering van verweerder nergens blijkt dat de door verzoeker neergelegde overtuigingsstukken aan een grondig onderzoek werden onderworpen”, dat “deze stukken geenszins werden getoetst aan de Vluchtelingenconventie of het artikel 48/4” van de Vreemdelingenwet, dat “een verwijzing naar de afgewezen eerste asielaanvraag van verzoeker niet als een afdoende motivering kan beschouwd worden”.

2.2. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de schending van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie niet dienstig kan worden opgeworpen indien niet tegelijkertijd de schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet wordt aangevoerd, dat verzoeker niet enkel inhoudelijk kritiek geeft op de motieven in de bestreden beslissing maar dat hij er ook in slaagt de motieven letterlijk weer te geven zodat verzoeker geen belang heeft bij het aanvoeren van de formele motiveringsplicht, dat uit de motieven van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft beslist om de tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen en dat de gemachtigde wel degelijk zorgvuldig en grondig is te werk gegaan, zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de bestreden beslissing, dat het niet volstaat “nieuwe stukken” aan te brengen maar dat verzoeker nieuwe gegevens dient aan te brengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in artikel 48/3 of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

2.3. In de repliekmemoirie merkt verzoekende partij op dat verweerder geen argumentatie geeft waarom de door hem “neergelegde (nieuwe) stukken niet aan een grondig onderzoek zijn onderworpen” en “dat deze stukken geenszins getoetst werden aan de Vluchtelingenconventie of het artikel 48/4” van de Vreemdelingenwet.

2.4. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het betrokken wetsartikel luidt als volgt:

“De minister of Dienst Vreemdelingenzaken gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de Minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de Minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoekende partij kan aldus de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A, (2) van de Vluchtelingenconventie niet dienstig opwerpen, aangezien dit de bevoegdheid van de gemachtigde van de Minister overstijgt. In zoverre het middel strekt tot de nietigverklaring wegens schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A, (2) van de Vluchtelingenconventie is het middel onontvankelijk.

2.5. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het derde middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot de door verzoeker ingediende (nieuwe) stukken het volgende:

- betrokkene in de eerste plaats twee brieven voorlegt van zijn advocaat en zijn vriend X; dat dergelijke documenten, zoals het CGVS reeds stelde tijdens zijn eerste asielaanvraag, enkel kunnen dienen als ondersteuning van een coherent en

- geloofwaardig asielrelaas, wat bij betrokkene niet het geval was; dergelijke documenten evenmin als een objectief gegeven kunnen beschouwd worden;
- betrokkene voorts een medisch attest en een gezondheidsconsultatieboekje voorlegt om aan te tonen dat hij daadwerkelijk door de politie zou geslagen zijn; uit het medisch attest enkel blijkt dat betrokkene zelf verklaarde dat de verwondingen door de politie werden veroorzaakt en de behandelende arts enkel de verwondingen vaststelde zonder betrokkenes beweringen te bevestigen;
  - betrokkene tenslotte ook nog een document betreffende zijn vrijlating op borg voorlegt; dat er, gezien de merkwaardige correcties die werden aangebracht op het document, ernstig kan getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit bewuste document; dat de documenten die door betrokkene werden aangebracht niet van die aard zijn dat ze de kern van de beslissingen van het CGVS en de VBC inzake zijn eerste asielaanvraag kunnen wijzigen;

Uit de bestreden beslissing blijkt, in tegenstelling tot verzoekers bewering, dat niet wordt betwist dat verzoeker "nieuwe" stukken heeft ingediend. In artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft het begrip "nieuwe gegevens" echter niet louter betrekking op de bewijsmiddelen, maar slaat het ook op de inhoud van die gegevens (R.v.St., nr. 98.552, 28 augustus 2001). Uit de bestreden beslissing blijkt dat de betrokken documenten geen nieuwe gegevens aanbrengen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrengen, dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij is het niet eens met de beoordeling dat de door hem aangebrachte stukken niet als nieuwe gegevens worden beschouwd doch weerlegt de argumentatie van het bestuur terzake niet en toont niet aan dat het bestuur op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van de wet tot de vaststelling is gekomen dat de aangebrachte documenten geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift zich beperkt tot het bekritisieren van de vaststelling in de bestreden beslissing dat de stukken die hij heeft ingediend niet kunnen worden beschouwd als een nieuw element. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat voor elke document op uitgebreide wijze is gemotiveerd waarom het niet als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd en blijkt dat de ingediende overtuigingsstukken aan een grondig onderzoek werden onderworpen. Er wordt door verzoeker niet aangetoond dat hij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden. De schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen. De Raad stelt ten overvloede vast dat verzoeker evenmin iets inbrengt tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat de brieven van zijn advocaat en vriend X niet als een objectief gegeven kunnen worden beschouwd, dat het medisch attest en gezondheidsconsultatieboekje enkel de verklaringen bevat van verzoeker zonder dat de beweringen van verzoeker door de arts zijn bevestigd, dat aan de authenticiteit van het document in verband met zijn vrijlating op borg ernstig wordt getwijfeld omwille van de merkwaardige correcties die werden aangebracht op het document en dat in essentie de documenten niet van aard zijn dat ze de kern van de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Vaste Beroepscommissie inzake zijn eerste asielaanvraag kunnen wijzigen. De Raad stelt derhalve vast dat de gemachtigde van de Minister niet op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste appreciatiefout.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

mevr. N. MOONEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. MOONEN

Ch. BAMPS.